

Pozdravna reč

Za vođu subotne škole IV/2010

— IV tromesečje —

2.10.2010.

1. O BIBLIJI I ISTORIJI

Ovog tromesečja proučavaćemo biblijsku pouku pod nazivom »Starozavetne ličnosti u senci«. Kada kažemo Stari zavet većina nas pomisli na istoriju Jevrejskog naroda koji je vekovima bio izabrani Božji narod. Ova istorija je veoma često ispričana kroz priče, pa ipak sa dovoljno istorijskih podataka. Kako bi bolje razumeli život ličnosti koje ćemo proučavati bitno je da znamo istorijsku pozadinu priče, uključujući kulturološki, sociološki i druge aspekte. Dok budemo proučavali, moramo imati u vidu karakteristike biblijske istorije. Biblijska istorija ima sledeća bitna obeležja:

1. Ona je teistička. Bog je začetnik, suveren i svrha istorije, ujedno i njen glavni lik. Bog se pojavljuje na samom početku istorije: »U početku stvori Bog«. Istorija se u Bibliji prikazuje kao Božje delo, što ne znači da je svaki događaj neposredno Bog izazvao, ali se sve događa u skladu s njegovim providenjem.

2. Druga osobina biblijske istorije je njena tematičnost. Kroz celu biblijsku istoriju, od stvaranja do ranog hrišćanstva, razvija se jedna zajednička tema – Božje otkrivenje čoveku i postupanje s ljudima, u čemu središnje mesto ima spasonosni Zavet koji Bog sklapa s čovečanstvom. Iako mi možemo za svaku hroniku da nađemo neku njenu zasebnu temu, ona se ne može

izdvojiti iz jedinstvene tematike celokupne Biblije. Tematičnost podrazumeva i *poučnost*: »A ovo beše ugledi nama« (1. Kor. 10,6).

3. Iz prethodnog proizilazi i sledeća osobina biblijske istorije, a to je selektivnost. Ustvari, svaka je historiografija nužno selektivna, jer od svega sleda događaja ističe bitne istorijske događaje koji doprinose promenama u širem vremenu i prostoru. I Biblija izlaže samo istorijski značajne događaje, ali se radi o sasvim drugim merilima istorijskog značenja. Naglašavaju se oni događaji koji imaju uticaja na Božji odnos i delovanje prema ljudima, a preskaču se sva zbivanja koja mogu svetovnom istoričaru delovati značajno, no nemaju uticaja na sveti Zavet Boga i njegovog naroda. Tako imamo prilično detaljno opisane postupke bezbožnog Izriljskog kralja Ahava, za koje bismo gotovo rekli da se tiču pre svega njegovog privatnog života, dok s druge strane Biblija čuti o njegovoj značajnoj ulozi u pobedi nad Asircima u bici na Karkaru (853/2 g. pr.Hr.). Iako bi ove druge informacije bile dragocene svetovnom istoričaru, biblijski ih istoričar prećutkuje, jer se ne uklapaju u temu o otpadu Severnog Izrailja pod vođstvom Ahavovim.

4. Tematska usmerenost hronika dovodi i do toga da one nisu strogo hronološke. Događaj opisan nakon nekog događaja ne mora biti i hronološki nakon njega. Primer je izvještaj o Senahirimovoj smrti i Jezekijinoj bolesti. Beleškom o Senahirimovom ubistvu (2. Car. 19,37; isto i Isa. 37,38), koje se odigralo oko 689.g.p.n.e. završava se tema o njegovoj neuspešnoj opsadi Jerusalima (zapravo o Božjem izbavljenju Jerusalima), da bi se tek potom prešlo na priču o Jezekijinoj bolesti (2.Car. 20; isto Isa. 38), koja se odigrava najmanje deset godina pre Senahirimove smrti. Premda ovakav način pisanja nije neprimeren ni u svetovnim istorijskim spisima, za Bibliju on predstavlja gotovo redovnu pojavu, što onemogućava neke zapadnjački precizne hronologije (do kojih biblijskim piscima nije ni stalo).

5. Najviše raspravljana odlika biblijske istorije je njena čijeničnost. Mnogi su kritičari proglašavali Bibliju čistom mitologijom, koja iz didaktičnih razloga izmišlja razne događaje.

Međutim, bez obzira hoće li ko prihvatiti ili ne istoriju biblijskih hronika, treba jasno istaći da biblijski pisac sve opisane događaje tretira kao stvarna zbivanja, a ne kao poučan mit.

Dok budemo zajedno istraživali život starozavetnih ličnosti čiji život je bio u senci nekih moćnijih i poznatijih ličnosti videćemo da je Bogu važan svaki pojedinac. Videćemo da »mali ljudi« u Bibliji uopšte nisu bili mali u Božjim očima već da su bili deo velikog plana što je pouka i za nas.

9.10.2010.

2. BITI POZITIVAN

Ako niste primetili da živimo u negativnom svetu, onda ne obraćate dovoljno pažnje. Ipak, verujem da svakog dana kontaktirate sa osobama koje su obeshrabrene zbog ličnih problema, a još više radi događaja u svetu. Međutim oni nisu svesni koliki uticaj ima njihova okolina na njih, a hrišćani su još manje svesni kakav pozitivan uticaj mogu izvršiti na obeshrabrene i ožalošćene.

Isus je zasigurno razumeo moć i uticaj negativnog okruženja. Kadgod je podizao ljude iz mrtvih, on je uvek tražio usamljenost. Izbacio bi napolje sve nevernike, jer je znao da njihova nevera može uticati na rezultate. U šestom poglavlju Markovog Jevanđelja čitamo da Isus nije mogao da učini silna dela u rodnom gradu zbog nevere meštana, jer Isus je uvek delovao u veri.

Pa kako onda ostati pozitivan u negativnom svetu? Počnimo pomoću reči saveta koje je Gospod dao Isusu Navinu:

»Samo budi slobodan i hrabar da držiš i tvoriš sve po zakonu koji ti je zapovedio Mojsije sluga moj, ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalevo, da bi napredovao kuda god pođeš.« (Isus Navin 1,5-7)

Ovde je Gospod govorio Isusu Navinu, koji je nasledio Mojsija, da mora da učini nešto što je poput »nemoguće misije«. Gospod mu je rekao: »Mojsije, sluga moj, umre; zato sada ustani, pređi

preko tog Jordana ti i sav taj narod u zemlju koju ja dajem sinovima Izrailjevim.« (Isus Navin 1,2). Zatim je rekao Isusu Navinu da bude jak i hrabar i da se ne boji i ne plaši. To su suprotne sile. Ako ste uplašeni i ako se bojite onda niste jaki i hrabri. To je nešto što je međusobno suprotno.

Međutim, ukoliko svoju hrabrost pronalazite u Božjim obećanjima onda ostajete hrabri uprkos svojoj okolini. Četrdeset godina ranije, Isus Navin i Halev su pokazali hrabrost i poverenje u Božje reči kada niko drugi nije imao hrabrosti i poverenja. Oni su jedini dali pozitivan izveštaj nakon uhođenja Hanana jer su gledali očima vere. »A Halev utišavaše narod pred Mojsijem; i govoraše: hajde da idemo da je uzmemo, jer je možemo pokoriti.« (4. Moj. 13,30).

Iako je ličnost Isusa Navina u događajima vezanim za osvajanje Hanana dominantna, važnost Halevove hrabrosti i pozitivnosti nije ništa manja. Iako je ličnost u senci, postoji mnogo toga što možemo naučiti od njega. Neka nam Gospod pomogne, dok budemo razmenjivali mišljenja o pouci koju smo proučavali u toku prethodne sedmice, da se ohrabrimo i da sa novim pozitivnijim duhom nastavimo svoj hrišćanski život. Elen Vajt piše: »Hrabri stari ratnik bio je željan da narodu pruži primer kojim će proslaviti Boga i ohrabriti plemena da potpuno pokore zemlju koju su njihovi oci proglasili neosvojivom.« Molimo se i tražimo od Gospoda da nam pomogne da uvek možemo biti primer hrabrosti, istrajnosti i pozitivnog duha.

16.10.2010.

3. ANA, ŽENA KOJA JE VEROVALA U MOLITVU

»Veliki ljudi na zemlji danas jesu ljudi koji se mole. Ne mislim na one koji govore o molitvi; mislim na one ljude koji provode vreme u molitvi. Oni nemaju vremena. To vreme mora da se oduzme od

nečeg drugog. To nešto drugo je važno, vrlo važno i neodložno, ali ipak još uvek manje neodložno od molitve.« (S. D. Gordon)

Ponekad neka osoba biva iskušana do same srži svoga bića, pa izgleda da neka nevidljiva sila deluje tako da ugasi njen život. Ana se sigurno baš tako osećala. Nebrojene suze je prolila jer se osećala kao da ju je Bog napustio, pošto nije imala dece. Druga žena njenog muža nikada nije propuštala priliku da je, dok prolazi pored nje, podseti na to da nema decu.

Elkana, želeći da uteši Anu, govorio joj je da je najviše voli. Zar joj njegova ljubav ne znači više nego deset sinova? Ona je bila srećna jer joj je on tako izražavao ljubav, ali su joj ove reči, takođe, dale razlog da razmišlja i da se oseća još usamljenije. Zar se Elkana više ne nada da će ona imati dete?

I danas, u savremenom društvu 21. veka, postoje ljudi koji se bore sa zahtevima društva, porodice i običaja. Postoje ljudi koji se bore sa teretom greha iz prošlosti. Za sve njih priča o Aninoj istrajnoj veri i molitvi može biti ohrabrujuća. Ukoliko smo danas došli u Božji dom obeshrabreni i umorni, ukoliko mislimo da naše molitve Bog ne čuje, vratimo se odlomcima Biblije koji govore o jednostavnoj ženi u komplikovanim životnim okolnostima i bićemo ohrabreni.

Bog! Jedino me On razume, jedino mi On može pomoći, mislila je Ana. Vratila se u šator, sama. Tu je pala pred Gospodom, slomljenog srca, bez reči. U početku nije mogla ni da izgovori svoje reči, bila je bez glasa.

A onda, kada se njeno srce malo rasteretilo, njene usne su uzdisale molitvu, iako se njen glas nije čuo. »Gospode nad vojskama...« počela je. Način na koji mu je govorila pokazivao je kako ga je ona doživljavala. On je bio Bog nad vojskama na nebu i na zemlji, Gospod nad svim što je stvorio (1. Mojsijeva 2,1). Nebrojena vojska anđela je stajala pred njim (1. Mojsijeva 32,1–2; Luka 2,13). On je bio Bog koji je učinio mnoga čuda za izrailjski narod. Ove reči »Gospode nad vojskama« izražavale su njenu veru u Njegovu veličinu i silu. (Komentator Metju Henri kaže da se ovde prvi put jedna osoba Bogu obraća na takav način.) U svetlu

Njegove veličine, ja sam ništa, mislila je. Samo sluga, sluškinja. Ove misli je ponovila tri puta. Reči su pažljivo birane. U svetlu svetog Boga, sebe je smatrala beznačajnom zemaljskom tvorevinom, pa ipak je želela da mu služi. Ovo je bila ispravna procena, jer ona – iako skromno ljudsko biće –mogla je da služi Bogu. Shvatajući to, Ana je pred Boga stavila veliku molbu. Ona ga nije vređala tražeći malu uslugu. Čovek od multimilionera ne traži deset para. Od tako velikog Boga čovek sigurno može očekivati ništa manje nego čudo – pravo čudo. Ana se nije nejasno molila. Ona je iznela određen zahtev: »Bože, želim sina.« Posle molitve, usledilo je njeno obećanje. »Onda ću ga ja dati tebi za ceo njegov život, i britva neće preći preko njegove glave.« Njen sin, ako joj ga Bog podari, biće nazirej, čovek posvećen Bogu, čovek koji neće piti vino i nikada se neće šišati (Sudije 13,3–5; Luka 1,15; Amos 2,12).

Ana je, u stvari, govorila: »Bože, ti znaš da želim da imam dete, ali koliko god da ga tražim za sebe, još više ga tražim za tebe«. To je moguće.

Drage sestre i braćo, dragi prijatelji Božje reči, ukoliko ste danas ušli u Božji dom misleći da ste nevažni, verujem da ćete u toku proučavanja subotnoškolske pouke biti ohrabreni verom jedne jednostavne žene-verom koja je imala dalekosežne posledice.

23.10.2010.

4. VRHUNSKI ISPIT

U daljini moglo se primetiti kako se rana zora budi i prikrada preko brda, rasterujući tamu noći i najavljujući novi dan. Osim šuma valova koji su lagano zapljuskivali obalu i po kojeg krika neke usamljene ptice, nikakav zvuk nije remetio tišinu ranog jutra.

»Ljubiš li Me?«

Pitanje je iznenadilo one koji su ga slušali. Mala grupa ljudi što je sedela pored vatre na obali Galilejskog mora upitno je pogledala

na Govornika. Očekivanjem su sijale Njegove oči. Sedeo je tiho, gledao u jednoga od njih i čekao odgovor.

»Simone Jonin, ljubiš li me?«

Hristos postavlja pitanje u kojem je reč o višoj ljubavi, o ljubavi koja više uključuje intelekt i volju negoli ljudske osećaje. Ali Petar više nije siguran u sebe. Izneverio je jedanput, može izneveriti opet. Budući da nije siguran da će dati iskren odgovor na Učiteljevo pitanje, Petar odgovora rečima koje izražavaju emocionalnu ljubav ili ličnu privrženost: »Da, Gospode, ti znaš, da te ljubim.«

Pitanje se ponavlja. Odgovor je opet isti. Učitelj pita treći put: »Simone Jonin, ljubiš li me?«

A Petru, velikom plemenitom Petru, srce gotovo puca od jada pri pomisli da njegov Gospod sumnja u njega. Zato odgovara uzbuđen i drhtavim glasom: »Gospode, ti sve znaš, ti znaš da te ljubim.«

To pitanje nazvali smo VRHUNSKI ISPIT. Je li to zaista bio najviši ispit odanosti i privrženost? Da li je to najveća izjava koju ljudske usne mogu izreći? Nije li bilo i veće? Da li je Isus pogrešio? Petrov život ne ukazuje na neku takvu grešku. Isus je bio voljan da sve utemelji na tom jednom jednostavnom pitanju. Znao je šta radi, znao je da postavlja najbitnije pitanje. Danas, nakon proteklih dvadeset vekova, još uvek možemo ovo pitanje držati vrhunskim ispitom našeg duhovnog života.

Jonatan, starozavetna ličnost u senci svog oca - prvog izra-iljskog cara - Saula i velikog cara Davida, je bio primer osobe koja je Božju volju stavljala ispred volje oca, porodice, svojeg prestiža i tradicije.

»Rođen kao naslednik prestola, Jonatan je ipak znao da je božanskom odlukom potisnut u stranu i svom suparniku bio najnežniji i najverniji prijatelj, štiteći Davidov život po cenu svog; stajao je čvrsto na strani svoga oca u mračnim danima njegove sve manje moći i na kraju pao uz njega. Jonatanovo ime čuva se na nebu, a na Zemlji ono stoji kao svedočanstvo postojanja i sile nesebične ljubavi.« (Elen G. Vjat, Vaspitanje str.142)

30.10.2010.

5. AVIGEJA - GRADITELJ MIRA

U svojoj besedi na gori, Isus je rekao: »Blago onima koji mir Grade jer će se sinovi Božji nazvati« (Mat. 5,9). Tako je naglasio važnost izgrađivanja mira u svetu koji je pun nemira.

Svi sinovi i kćeri Božje su graditelji mira. Među njima se nalaze ugledne, ali i mnoge manje poznate osobe. Oni su Božji saradnici koji se trude oko ovog uzvišenog cilja.

Jedna od takvih ličnosti o kojima piše Biblija je i Avigeja. Ona je sprečila sukob i krvoproliće između svog muža Navalala i budućeg cara Davida (1. Sam. 25,5-42).

Bežeći od cara Saula, David se sa 600 vojnika krio na graničnom delu Faranske pustinje, gde su pastiri bogatog Navalala napasali svoja stada na Karmilu. »I posla David deset momaka i reče David momcima: Idite na Karmil, i otidite k Navalalu, i pozdravite ga od mene. I recite mu: Zdravo! i mir da ti je, i domu tvomemu da je mir, i svemu što imaš da je mir! Čuo sam da strižeš ovce; pastiri su tvoji bivali kod nas, i ne učinismo im nepravde, i ništa im nije nestalo dokle god bijahu na Karmilu. Pitaj sluge svoje, i kazaće ti. Neka ovi momci nađu milost pred tobom, jer dođosmo u dobar dan. Daj slugama svojim i Davidu sinu svojemu što ti dođe do ruke« (1. Sam. 25,5-8). Ovakva molba je bila uobičajena u ono vreme od onih koji su kao neka vrsta lokalne policije štitili stanovnike od razbojnika iz pustinje.

»A Naval odgovori slugama Davidovim i reče: Ko je David i ko je sin Jesejev? Danas ima mnogo sluga koje beže od svojih gospodara. Eda li ću uzeti hleb svoj i vodu i meso što sam poklao za ljude koji mi strigu ovce, pa dati ljudima kojih ne znam odakle su.«

Posle pobede nad Golijatom David je bio heroj koga su svi poznavali i Naval je to dobro znao, ali je želeo namerno da ponizi Davida. Do sukoba dolazi kada se namerno učini nepravda i kada se nekome namerno ne ukaže poštovanje. U to vreme David je bio i u krizi, fizički umoran i u stalnoj napetosti. Pre kratkog vremena

je umro prorok Samuilo, koji ga je hrabrio i bio mu duhovni oslonac. Saul ga je progonio s namerom da ga ubije. U takvim prilikama čovek je preosetljiv. David je planuo željom da se ljuto osveti Navalalu: »...jer mi vrati zlo za dobro.« Tada Avigeja, žena Navalova, postaje graditelj mira.

Često u braku žive muž i žena koji su potpuno različiti kao Naval i Avigeja.

On, Naval, kao i ime što mu je: bezumnik, grub, nagao, sebičan, svadljiv...

Ona, Avigeja, čije ime znači »moj otac je radost« uopšte nije imala razloga da bude radosna. Kao plemenita i mudra žena mnogo je patila, ali je razvila strpljenje i mudrost graditelja mira.

Kako je Avigeja gradila mir?

Nije oklevala. Odmah je krenula u susret Davidu.

Ispravila je grešku svog muža tako što je odgovorila na Davidovu molbu.

Pokazala je poštovanje prema Davidu koga je Naval ponizio.

Primila je na sebe krivicu svoga muža

Poniznošću sluškinje ona je ukazala na jedini izvor mira

Ukazala je na uzvišene događaje u budućnosti.

Istakla je vrline.

Ukazala je na greške, ali blago i veoma obazrivo.

Podsetila je Davida kako se on osećao kada je Saul hteo da ga ubije.

Istakla je važnost večnih vrednosti i večnog života.

Ni želja za osvetom, ni muški ponos, nisu sprečili Davida da prizna istinitost Avigejinih reči: »Da su blagoslovene reči tvoje i ti da si blagoslovena, koja me odvratila danas da ne idem na krv.«

Avigeja je stajala između Navalala i Davida. Godinama je pozitivno uticala na Navalala, ali se on nije menjao. Za Davida je bio dragocen samo jedan susret s njom.

Danas su potrebni ljudi koji u srcu imaju Božansku ljubav, bezuslovnu ljubav, ljubav bez predrasuda da bi mogli biti graditelji mira.

Takva ljubav će im pomoći da budu dovoljno mudri, strpljivi i da se žrtvuju. Oni će, po ugledu na Isusa, graditi mir između grešnog čoveka i Boga. Gradiće mir u uznemirenom grešnom srcu. Donosiće mir porodicama u kojima je nemir. Biće vesnici mira u društvu u kome žive. Isus će ih podupirati svojim čvrstim obećanjem jer je rekao: »Blago onima koji mir grade jer će se sinovi Božji nazvati.«

6.11.2010.

6. ILIJINA VEST

Dok čitamo Bibliju postaje nam jasno da se istorija zemlje približava svom kraju. U celom svetu raste kriminal, politički i socijalni nemiri, kao i ekonomska kriza. Kako da ljudi shvate da se kraj približava i da je vreme da svako donese odluku?

Odgovor nalazimo u rečima proroka Malahije 4,5 »Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji;«

Očigledno je da se ove reči ne odnose na stvarnog Iliju proroka, jer je on živeo oko 800 g. pre Hrista dok je Malahijina knjiga pisana oko 400 g. pre Hrista. Na koga se onda ove reči odnose?

Isus primenjuje ovo proročanstvo na Jovana Krstitelja u Mateju 17,11-13. Međutim Ilija treba da se pojavi i pred veliki i strašni dan Gospodnji što ukazuje na drugi Hristov dolazak. Može se zaključiti da pred Hristov Drugi dolazak treba da se pojavi neko s karakteristikama života i rada proroka Ilije i Jovana Krstitelja. S obzirom da je svet Jovanovog vremena pokrenula ne samo njegova vest nego i njegova ličnost, pogledajmo kakve su bile odlike Jovanovog života.

1. UMERENOST. Jovan je svojim životom umerenosti i uzdržavanja ukoravao preterivanja onog doba. Nosio je jednostavnu odeću i hranio se jednostavno. Kao i u njegovo vreme i danas stroga disciplina i holistički pristup životu jesu faktori uspeha.

2. TIHI KUTAK. Okolina je doprinela Jovanovim navikama jednostavnosti. Pustinja je bila ograda od sumnji, neverstva i nečistote.

3. SAVREMENOST. Jovan je bio zainteresovan posmatrač onog što se događalo. »S vremena na vreme odlazio je da se susretne sa ljudima, uvek je bio zainteresovan posmatrač onog što se dešavalo u svetu. Iz svog tihog utočišta pratio je razvoj događaja.« (Čežnja vekova, 69)

4. ŽIVOT PRIPREME I RADA. Jovan nije provodio svoje vreme u dokolici. »Svojim pogledom prosvetljenim božanskim Duhom, proučavao je karakter ljudi, da bi mogao da pronađe način kako da dopre do njihovog srca sa nebeskom večću. Teret njegovog zadatka počivao je na njemu. U usamljenosti, razmišljanjem i molitvom, trudio se da pripremi svoju dušu za životno delo koje je bilo pred njim.« (Čežnja Vekova, 69)

5. JAVNI RAD. Jovan je iznosio vest koja je budila ljude iz uspavanosti. »Bog ne šalje vesnike da laskaju grešnicima. On ne šalje vest mira da bi kobnom sigurnošću uljuljkao neposvećene.« (Čežnja vekova, 71)

6. VEST ZA SVE. Jovan je govorio svim slojevima: knezovima, rabinima, vojnicima, carinicima, seljacima ...

Svi su bili pokrenuti.

7. BIO JE OMILJEN. Interesantno je da Jovanova vest nije bila omiljena, ali je on kao osoba bio omiljen. Svet voli postojane ljude i divi im se iako to uvek neće javno pokazati.

8. ŽRTVOVANJE. Jovan se na kraju žrtvovao. Da li si spreman da se žrtvuješ? Ako nosiš Jovanovu vest moraš biti spreman na žrtvu pa i na smrt.

»Najveća potreba sveta je potreba za ljudima – ljudima koji se ne daju ni kupiti ni prodati: ljudima koji su u dubini svoje duše poštene i časni, ljudima koji se ne boje nazvati greh njegovim pravim imenom, ljudima čija je savest verna dužnosti kao magnetna igla polu, ljudima koji će stajati na strani pravедnosti makar se Nebo srušilo.« (Vaspitanje, 49,50)

Da li si ti čovek koji odgovara prethodnom opisu? Da li je tvoja vest neodvojiva od tvog života i ličnosti?

13.11.2010.

7. MOLITVA ZA VAVILON

Vreme u kojem je živio i radio prorok jeremija bilo je najtužnije vreme istorije Božjeg naroda: carstvo je nestalo, narod preseljen u Vavilon, vera polako nestaje, očajanje se povećava, podižu se lažni proroci. Mogli bi još mnogo toga nabrojati.

Jedna mala grupa izganika obraća se u svom očajanju Bogu i traži od Njega savet o tome šta da rade i kako da žive u Vavilonu.

Odgovor je stigao preko Jeremijinog proročanstva. Jeremija nije odobravao ni stav onih koji su sedeli i plakali, a ni aktivnost onih koji su proturali vest da će Vavilon uskoro pasti. Umesto toga on je upućivao sledeću vest od Gospoda:

»Gradite kuće i sedite u njima;
Sadite vrtove i jedite rod njihov.
Ženite se i rađajte sinove i kćeri;
I sinove svoje ženite
I kćeri svoje udajte
Neka rađaju sinove i kćeri,
I množite se tu,
I ne umaljujte se« (Jeremija 29,5.6).

Vest je bila neobična s obzirom na činjenicu da vavilonska zemlja nije bila mesto gde je Božji narod trebalo da boravi. Dok nastavlja svoje pismo, Jeremija izgovara reči koje iznenađuju više od svih ostalih proročkih reči u Bibliji:

»I tražite dobro gradu
U koji vas preselili,
I molite se za nj Gospodu,
Jer u dobru njegovu biće vama dobro« (stih 7).

Božja vest preko Jeremije bila je jasna: Naučite novu molitvu! Molite se za grad svojih osvajača. Molite se za mir Vavilona! Molite se za njegov napredak dok živite u njemu.

Kakvog li paradoksa! Reći narodu da se sada moli za mir grada svojih neprijatelja – narodu koji je bio navikao da se moli jedino za mir Jerusalima. Jeremijine reči bile su sasvim suprotne onome što su prorokovali lažni proroci. Nije onda ni čudo što su ga smešta optužili za izdaju.

Ali, Jeremija nikada nije bio izdajnik. Kasnije će on prorokovati o povratku iz ropstva (Jeremija 30), a njegovo najduže zabeleženo proročanstvo bavi se upravo spektakularnim padom Vavilona (Jeremija 50,51).

On je hteo da kaže da će Vavilon pasti, ali ne na način kako su to predviđali lažni proroci. On će pasti na način i u vreme koje Bog bude odredio. Tada će verni Božji ostatak biti oslobođen i vратиće se u svoju zemlju.

U međuvremenu, šta je trebalo da čini taj ostatak u Vavilonu? Jedan od pripadnika tog vernog ostatka bio je i mladi prorok Danilo. Znao je za Jeremijina proročanstva još od svog detinjstva, a verovatno je sa svoja tri prijatelja čitao i pismo upućeno izgnanicima. Za Danila je Vavilon bio misionarsko polje, mesto za svedočenje o Bogu. Među prvim osobama kojima je on počeo da propoveda bio je car na prestolu, sam Navuhodonosor.

Danilovo svedočanstvo u Vavilonu bilo je veoma uspešno i na kraju je car Navuhodonosor, osvajač Izrailja, položio oružje pred Bogom svojih zarobljenika. Danilov veliki uspeh umnogome se duguje Jeremijinom proročanstvu o Vavilonu, uključujući i njegovo pismo upućeno izgnanicima iz Jude. Bila je to vest o neustrašivosti, a ne vest da se treba bojati.

Na ovom mestu možemo se zapitati da li je i Božjem narodu ostataka danas potrebno da nauči tu novu molitvu. Današnji Vavilon je svet u kome živimo, svet koji je tako često neprijateljski nastrojen prema našim načelima i načinu života.. Kako se često osećamo poput izgnanika koji čeznu za Sionom – ali sada nebeskim. Ima među nama takvih koji se opredeljuju da sede i plaču kad god se sete Siona. Postoje i drugi koji mnogo vremena troše na spekulacije o tome koliko će još proći dok Vavilon ne padne i da li bi oni mogli nešto u tome pomoći. No, oni koji pažljivo

oslušuju vest Božjih proroka naučice da se mole za mir Vavilona. Oni su dovoljno hrabri da u njegovoj sredini svedoče za Boga. Za njih vreme čekanja nije vreme za gubljenje.

Pripadnici ostatka znaju da će Vavilon konačno pasti. U to ni malo ne sumnjaju. To će se dogoditi u vreme koje je Bog tačno odredio. Ipak, pre nego što se to desi, Bog očekuje da njegov narod uradi određeni posao. Još ima mnogo ovaca u vavilonskom stadu koje treba da čuju PASTIROV GLAS, koje treba da dođu k Njemu i postanu deo vernog ostatka.

20.11.2010.

8. KO MOŽE SEDETI U SENICI TVOJJOJ?

»Gospode! ko može sedeti u senici tvojoj? ko može nastaviti na svetoj gori tvojoj?« (Psalam 15,1)

Psalam se bavi samo jednim pitanjem, ali je ono najvažnije koje se postavlja pred ljudski um. Ko može živeti u Božjoj prisutnosti?

Ljudi su dolazili u Jerusalim iz ravničarskih i planinskih sela da bi učestvovali na nekom od tri velika praznika koji su delili godinu. Njih bi zaustavljala grupa sveštenika i učila ih da ponavljaju za njima ili da pevaju deset iskaza sadržanih u Psalmu (15,2-5a). Tek tada bi se hodočasnici dopuštalo da uđu u hram i učestvuju u bogoslužju. Šta je to trebalo da nauče napamet pre nego što im je bilo dozvoljeno da uđu u hram?

Ovaj Psalam donosio je vernicima deset zapovesti koje su ih podsećale da im je tokom putovanja kroz pustinju dato osnovnih Deset zapovesti koje nalazimo u 2. Moj. 20. Ostali proroci, takođe, koriste slične liste koje će ljudima biti od pomoći da shvate svoju veru. Isaija nudi šest pravila (Isaija 33,15-16); Mihej ih ima tri (Mihej 6,8), a Amos se koncentriše na jedno (Amos 5,4). Posmatrajući ove iskaze (15,2-5a) na drugi način, rabini u doba ranog hrišćanstva tvrdili su da se svih 613 pravila Tore mogu naći u tih

nekoliko redova. I tako, dok su se približavali vratima hrama, ljudi su tražili od sveštenika koji su učestvovali u bogoslužju, da ih pouče osnovama njihove vere (Zah. 7,3).

Prvo pitanje počinje idejom o Bogu kao domaćinu. Kakve goste On želi u svojoj kući? Prvi deo stiha nas upućuje da je reč o privremenom boravku, dok drugi deo stiha sa pojma privremenosti prelazi na pojam stalnosti.

Koji gost ispunjava uslove da trajno bude deo Božjeg domaćinstva?

Ako neko hoće da uđe u posebno mesto gde je Božja prisutnost najviše nagoveštena (»šator od sastanka«, ili hram, na »svetoj gori«, odnosno Sionu), kakav treba da bude? Šator od sastanka i sveta gora se ovde pominju u duhovnom smislu kao mesta Božje prisutnosti i Božje crkve okupljene oko tog simbola.

Odgovor se daje u nizu od pet pozitivnih i pet negativnih uslova. I pozitivni i negativni uslovi podjednako su važni, jer osoba koja želi da dođe u Božje prisustvo mora živeti životom koji se odlikuje ne samo aktivnom dobrotom već i odsustvom zla. Prva tri uslova su pozitivna: hod takve osobe kroz život mora biti bez mane, bez zla. Hodanje »bez mane« (15,2) je način života obeležen čestitošću. Reč tamim ukazuje na moralan način života. Ona ne predstavlja sinonim za »savršen«, već za određeni stav srca željnog da ugodi Bogu. Noje je bio takav čovek (1. Moj. 6,8) baš kao i Avram (1. Moj. 17,1).

Drugi i treći princip dalje razrađuju prvi opšti princip kako u pogledu dela, tako i govora: delo mora biti »pravedno«, odnosno treba činiti dobro, a govor (koji ima korene u mislima) mora biti istinit.

Zatim slede tri negativna uslova čiji se smisao ponavlja, jer sadrže antitezu početnih pozitivnih odredbi. Osoba koja »ne opada jezikom« (15,3) je ona koja govori istinu, jer u njoj nema nikakve unutrašnje lažljivosti ili dvoličnosti koje bi doprinele sablažnjivom govoru ili sumnjivoj nameri. Takva osoba »ne ruži bližnjega svojega«, što podrazumeva da nije učestvovala u klevetanju, širenju glasina ili neprekidnom ogovaranju svog bližnjeg.

Sedmi uslov govori o stavovima, kako pozitivnim tako i negativnim, prema bližnjima, ali i šire od toga, naime može se odnositi i na zajednicu. Onaj ko prezire odbačenog izbegava društvo i uticaj loših ljudi; poštujući one koji se boje Boga, on traži njihovo društvo i pozitivan uticaj.

Osmi uslov govori ne samo o odlučnosti da se čini dobro već donosi i svečanu zakletvu da se zlo neće činiti, i da takva odlučnost neće nikad pokleknuti ili odustati od ispunjenja zakletve.

Poslednja dva uslova su na neki način najspecifičnija od svih deset. Osoba koja bi da dođe u Božju prisutnost morala je izbegavati kako davanje novca »na dobit«, tako i primanje mita.

»Davanje na dobit« (15,5) predstavlja običaj uzimanja visokih kamata na poslovne zajmove. Zelenaštvo je bilo zabranjeno zato što se nije smelo dozvoliti da siromašni i dalje tonu u dugove, a i zato što su se na drevnom Bliskom istoku praktikovale preterano visoke kamatne stope, čak i 50%. Podmićivanje je takođe bilo strogo zabranjeno zakonom (2. Moj. 23,8; 5. Moj 16,19). Proroci ne štede reči da osude praksu davanja i uzimanja mita (Isaija 1,23; 5,23).

Na kraju, Psalmista završava obećanjem: »Ko ovako radi neće posrnuti doveka«(15,5).

Obećanje se ne odnosi samo na sigurnost ili slobodu od nevolja, ugnjetavanja ili sličnog. Pravednici su često bili »proganjani« (Psalam 13,5) u doslovnom smislu, na radost svojih neprijatelja. Obećanje se odnosi na jednu dublju stabilnost, što vidimo iz početnog stiha: »Gospode, ko može sedeti u senici tvojoj?« Pravedniku, ma šta da se desi, neće biti oduzeto pravo »nastavanja« u Božjoj prisutnosti. Kao ljudi često bivamo potreseni primerima ugnjetavanja i životnim nedaćama, ali jedina mogućnost pretvaranja jadikovki u poverenje ili hvalu je u činjenici da postoji jedno mesto iznad nevolja teškog i nesigurnog života. To mesto je u Božjoj prisutnosti, dostupno bilo putem javnog bogoslužjenja ili putem lične pobožnosti.

Ono što Psalam takođe rasvetljava jeste da Bog nije nedostupan, ali i da se ta privilegija ne može olako shvatiti. Ako nismo

ispunili ovih deset preduslova, biće nam potreban oprostaj pre nego što stupimo u Božje prisustvo.

27.11.2010.

9. TRSKA STUČENA

»Evo sluge mojega, kojega podupirem, izabranika mojega, koji je mio duši mojoj; metnuću duh svoj na njega, sud narodima javljaće. Neće vikati niti podizati, niti će se čuti glas njegov po ulicama. Trske stučene neće prelomiti, i sveštila koje se puši neće ugaziti; javljaće sud po istini.« (Isaija 42, 1-3)

Ovo je jedan od mesijanskih tekstova koji na veoma upečatljiv način govori o Hristovoj nežnosti i milosti. Šta je prorok Isaija želeo da pokaže upotrebom metafora stučene trske ili sveštila koje se još puši?

Trska je biljka koja raste u rečnim plićacima Palestine. Dugačka je oko 2 metra i lako se može saviti ili prelomiti. Vlakna ove biljke korišćena su za pravljenje odeće ili ribarske mreže. Fitolji za sveštila takođe su pravljeni od trske.

Sa trskom je veoma pažljivo rukovano. Ukoliko je trska već stučena jedan nepažljivi dodir mogao ju je potpuno slomiti. Sveštilo koje se puši je sveštilo koje nije imalo dovoljno ulja. Zbog toga se sveštilo obično samo dimilo i nije davalo dovoljno svetlosti ukućanima. Dim je smetao dok je sveštilo svakog trenutka moglo vrlo lako da se potpuno ugasi.

I trska i sveštilo su metafore koje u biblijskom tekstu predstavljaju slabost i nemoć. I stučena trska i sveštilo koje se puši mogli su da obave svoju funkciju, ali uz neverovatnu obazrivost i nežno postupanje.

Koga predstavljaju ove dve zanimljive metafore? Moglo bi se reći da predstavljaju one ljude u kojima je ostalo još veoma malo elana i motivacije za život i to zbog moguće bolne prošlosti u kojoj su bili odbačeni, zlostavljani, usamljeni, razočarani...

Ako pogledamo oko sebe, pronaći ćemo ljude koji su skoro uništeni finansijskim, emotivnim, porodičnim problemima. U novinama svakodnevno postoje strašne priče onih stučenih trski i sveštila koji su pribegli drastičnim metodama ubistva ili samoubistva da »reše« svoje egzistencijalne probleme. Tako se ove stučene trske zauvek prelamaju i sveštila zauvek gase. Sotona uspeva da ove ljude potpuno slomi i uništi za večnost.

Trska stučena i sveštilo koje se puši jesu biblijske metafore koje nas pozivaju da, poput našeg milostivog Spasitelja, i sami postupamo strpljivo, sažaljivo i nežno prema ljudima. Ne zaboravimo da naša nepromišljena dela i reči mogu konačno neku trsku da slome i sveštilo da ugase. Zato uz molitvu i neprestano straženje nad svojim rečima i postupcima krenimo Hristovom stazom i u ovome. Gospod će nam svakako dati snagu da se odupremo iskušenju nestrpljenja i grubosti da potpuno odslikavamo slikom Hristovog milostivog i nežnog lika.

4.12.2010.

10. PRIHVATANJE POZIVA

Bilo je to davno, u vreme kada su neustrašive rimske legije marširale tada celim poznatim kulturnim svetom. Daleko odavde, s one strane Sredozemnog mora, rađao se novi dan. Nad Galilejskim jezerom pomaljalo se sunce. Umorna grupa ljudi nalazi se u ribarskom čamcu, vraćaju se na obalu posle bezuspešnog noćnog ribolova. Došavši do obale, jedan Čovek ih je zamolio da uđe u njihov čamac da bi se obratio mnoštvu.

Simon, vlasnik čamca, iako umoran od neprospavane noći i gnevan zbog nikakvog ulova, slušao je s pažnjom reči ovog Čoveka.

»Hajde, otisnite se ponovo na vodu i ponovo bacite svoje mreže« – rekao je Čovek pošto je završio propoved.

»Ovo je krajnje nerazumno« – pomislio je Simon, ali, iako grub po prirodi, nije želeo da uvredi tog ljubaznog Čoveka. Otišli su se od obale u dubinu, bacili svoje mreže i jedva ih izvukli od težine ulova u njoj.

Simon je zanemio; nije više bila važna ni riba, ni čamac, ni novac koji će dobiti za ribu. I dok su se drugi bavili oko mreže, on je pao na svoja kolena pred noge tog Čoveka. »Idi od mene Gospode, jer sam grešan čovek.«

A, onda, reči najveće utehe i blaženstva: »Ne boj se Simone, odsada ćeš ljude loviti.«

Ovaj Čovek ih poziva da napuste svoje mreže i ribarske čamce. »I ostavivši sve podoše za njim.«

Verujem da nas Bog poziva u jedno nezahvalno vreme, vreme koje ne donosi ništa dobro. Pred nama stoje velika iskušenja, veliko vreme nevolje. Verujem da smo mi generacija poslednjeg vremena, generacija koja treba da dovrši delo Gospodnje. Da li smo spremni za tako nešto?

Bog nas postavlja kao tvrd grad, Njegova reč je istinita i nepromenjiva; ako si primio poziv, »gorećeš za delo Gospodnje« – vatra u kostima i u srcu teraće te na to. Spurdžon je rekao: »Voleo bih da vidim čoveka koga je Bog zaista pozvao u službu a da se on nećka. Onaj koji je zaista nadahnut Svetim Duhom ne može činiti ništa drugo: on mora da propoveda. Taj će poriv u njemu biti kao vatra u kostima. Prijatelji ga mogu zaustavljati, neprijatelji kritikovati, prezirati i omalovažavati, on ostaje postojan; mora da propoveda jer je pozvan s neba.«

Imaš li taj poriv u sebi, imaš li tu vatru u svom srcu i kostima? Ako ga imaš, nemoj da ćutiš. Propovedaj Reč.

11.12.2010.

11. STENA SPASENJA

»U Bogu je moje spasenje i moja slava, stena moje snage i moje utočište je u Bogu, vera u njega je trajna.« Psalam 62,7.8.

Ako pogledamo u masivnu planinu, nije teško razumeti zašto se planine i stene koriste u Bibliji kao simboli utočišta i sigurnosti. Jevrejska reč sur, u prevodu stena ili planina, pojavljuje se u Svetom pismu oko sedamdeset i pet puta. Stena, zbog svoje veličanstvenosti i tvrdoće, koristi se u mnogim metaforama.

Sam Jahve mnogo puta sebe naziva stenom. U 1. Samuilovoj kaže se: »Nema stene kao što je Bog naš«. Bog je stena, ne kao idol isklesan od kamena, već kao potpuno pouzdan oslonac. On je siguran izvor snage za sve naraštaje. U njemu nema nikakve nepravednosti; On je uvek pravedan (5. Mojsijeva 32,4; Psalam 92,15). Bog je stena spasenja. On je jako utočište gde se Njegov narod može skloniti u svakoj poteškoći (Psalam 92,22)

U svojim nevoljama psalmisti prizivaju Jahvea kako bi doživeli sigurnost Njegove čvrstine i izdržljivosti. Tako se sur pojavljuje u teoforičnim imenima: Surilo (4. Mojsijeva 3,35; »Moja stena je El«), Surisadej (3. Mojsijeva 1,6; »Moja stena je Šadaj«).

Božja sposobnost da kao Stena zaštiti svoj narod i pomogne mu, čini Ga pravom Stenom (2. Samuilova 22,32; Isaija 44,8). Čovek koji se oslanja na Boga kao na svoju Stenu neće se nikada pomeriti.

18.12.2010.

12. PREUZMI INICIJATIVU

Istiniti slučaj Kiti Đenoveze strašan je ali i vrlo poučan. Ta mlada žena živela je u centru Njujorka. Jednog dana, nepoznati napadač nasrnuo je na nju, silovao je i ubio na svirep način. Trideset i osam suseda posmatralo je scenu sa prozora i tokom trideset

minuta mučenja niko nije zvao policiju. Niko nije telefonirao niti otišao po pomoć.

Nedavno istraživanje otkriva zanimljive činjenice o ovim ljudima. Intervjui pokazuju da oni nisu bili nezainteresovani, kao što bi se to moglo pretpostaviti. Glavni razlog što niko od njih nije intervenisao je taj što je svako mislio da će inicijativu preuzeti neko drugi.

U jednom gradu, poštar koga je neko ranio vatrenim oružjem isteran je iz hola zgrade zbog toga što njegova krv koja kaplje iz rane prlja hodnik. U drugom gradu, žena se porađa na trotoaru dok taksi vozač ubrzava prolazeći pored nje, a bolnica preko puta odbija da da pokrivač. Jedna žena, nakon što joj je auto upao u reku, vapi za pomoć dok prolaznici gledaju kako se davi. Gde su savremeni »Samarjani?« Svi imaju dobre namere, ali gde su konkretna dela i praktično žrtvovanje za druge?

Sveto pismo jasno govori o tome da mi ne smemo čekati na druge da ispune našu hrišćansku dužnost. Iako je izuzetno teško uvek biti spreman da pomogneš drugima, treba pomagati. Možda nam ovo pokazuje koliko je samo praktično hrišćanstvo teško. Biti uvek »čovek za druge«, kako je Diritih Bonhofer (Bonhoeffer) nazvao Hrista, nije lako niti je ikada bilo. Iako imamo dobre namere, ne smemo se tu zaustaviti. Sila Hristova može, kroz neophodni proces stradanja, učiniti da se naše dobre namere i ostvare. Apostol Pavle je jednom prilikom rekao: »Nego se potrudih više od svijetu njih (drugih apostola) ali ne ja nego blagodat Božja koja je sa mnom« (1. Korinćanima 15, 10). Jedino sila blagodati Hristove može učiniti da se jaz između dobrih namera i konkretnih dela pobožnosti smanji. Ona može učiniti da se ovaj jaz toliko smanji da potpuno odražavamo Hristov lik, u kome nikada nije bilo tog jaza budući da se neprestano držao svoga Oca koji Ga je napajao silom blagodati. U protivnom, da se izrazim jezikom istinite priče koju smo na početku spomenuli, »Kiti Đenoveze će umreti«. Nešto se mora učiniti. Vreme neumitno prolazi. Svaki onaj koji zbog naše nemarnosti i jaza između dobrih namera i dobrih dela ne dobije našu pomoć, ostaće bez pomoći. Bog radi kroz

Crkvu i Crkva je Njegova svetlost u svetu i Njegovo jedino oruđe da izdejsvuje pozitivnu promenu u svetu koji umire u grehu.

25.12.2010.

13. HRISTOV MIRIS

Svi mi zaboravljamo - stvari, događaje, pa čak i ljude. Ne zaboravljamo samo ono što se odavno desilo već i ono što se desilo pre samo nekoliko dana, sati ili minuta. Takav je čovek – zaboravlja... A prošlo je skoro šest hiljada godina od kada je čovek poslednji put video Boga, i bio srećan gledajući Njegovo lice. Kako otključati ljudsko sećanje?

Odgovor nalazimo u 2. Korinćanima 2, 14-17: »Ali hvala Bogu koji svagda nama daje pobjedu u Hristu Isusu, i kroz nas javlja miris poznanja svojega na svakom mestu. Jer smo mi Hristov miris Bogu, i među onima koji se spasavaju i koji ginu: jednima dakle miris smrtni za smrt, a drugima miris životni za život. I za ovo ko je vredan? Jer mi nismo kao mnogi koji nečisto propovedaju reč Božju, nego iz čistote i kao iz Boga, pred Bogom, u Hristu govorimo.»

Apostol Pavle kaže da smo mi Hristov miris. Kako čovek može da bude miris? Zašto baš miris?

Očigledno je da je u pitanju simbolički jezik. I zbog toga postavljamo drugo pitanje: Kakve to osobine i funkcije ima miris, koje svako od nas treba da poseduje kako bi javljao poznanje Božje drugim ljudima?

Aromakolozi, ljudi koji proučavaju mirise, kažu da su centar za pamćenje i centar za miris u mozgu veoma bliski i povezani, tako da mnogo toga pamtimo po mirisu koji smo osetili. Međutim, kada pamtimo po mirisu, tada ne pamtimo samo događaje, likove, predele nego i svoje emocije vezane uz njih. Ključ za sećanje je u tom slučaju takođe miris. Kada ponovo osetimo isti miris, otključa-

će se naša memorija, i u tom trenutku ponovo ćemo jednako snažno doživeti ono čega se sećamo, kao i kada se prvi put zbilo.

Osim toga, aromakolozi tvrde da koliko postoji ljudi, toliko postoji različitih vrsta parfema, tj. da svakoj ličnosti odgovara tačno određeni parfem. I ukoliko imate dovoljno novca, i date im dovoljno vremena da upoznaju vašu ličnost, oni će vam napraviti vaš lični miris - parfem koji odgovara samo vašim osobinama.

Kada ova saznanja o mirisu primenimo na tekst iz 2. Korinćanima 2,14-17, shvatićemo da biti Hristov miris znači odgovarati Hristovoj ličnosti, Njegovim osobinama. Ako smo mi Hristov miris, onda to znači da smo mi ključ za ljudsko sećanje na Boga, ma koliko ono bilo staro, i da ljudi u susretu s nama – Hristovim mirisom – treba ne samo da se sete Božjih osobina već i da Ga tako snažno dožive da požele da se ponovo susretnu s Njim. To znači da Bog »kroz nas javlja miris poznanja svojega«.

Bočicu parfema možemo s vremena na vreme otvarati i zatvarati, ali tada Hristov miris neće dopreti do svakog čoveka s kojim naša bočica dođe u dodir. A Bog kroz nas treba da »širi miris poznanja svojega na svakom mestu«! Kako je to moguće? Marija je znala tajnu. Kada je ušla u prostoriju, možda je niko nije primetio. Kada je otvorila bočicu parfema, primetilo ju je samo njih nekoliko. Ali, kada je razbila bočicu – »miro je ispunilo prostoriju mirisom i objavilo njen čin svima prisutnima« (Čežnja vekova, str. 559).

Mi moramo pasti na Stenu, Isusa Hrista, i razbiti se. Međutim, kao da ni mi više ne verujemo u privlačnu moć Hristovog mirisa, pa mnogo truda ulažemo u ulepšavanje sopstvenih bočica. Često nam se naša bočica čini suviše dragocenom da bismo dopustili da padne na Stenu i razbije se. Ali, to je jedini način da Hristov miris, tj. mi sami, postanemo potpuno slobodni i dopremo do svih ljudi na svakom mestu.

Ako smo zaista Hristov miris i ako ljudi u dodiru s nama istinski upoznaju i dožive Hrista, tada oni moraju da se opredele za ili protiv Njega. Time se, zapravo, opredeljuju za život ili za smrt. »Svojim odnosom prema Hristu svi će pokazati na kojoj se strani

nalaze. Na taj način svako izriče sebi presudu« (Čežnja vekova, str. 57). Tako, svaki čovek sam postaje odgovoran za svoju odluku. Međutim, u 17. stihu čitamo da postoje »mnogi koji nečisto propovedaju reč Božju«. Tekst ne kaže »nekolicina«, već »mnogi« nečisto propovedaju reč. Mnogi nisu Hristov miris, ne odgovaraju Hristovim osobinama – Hristovoj ličnosti. I tada se javlja problem: ako mi propovedamo neku svoju ideju o Hristu, ako mešamo svoj ili bilo koji drugi miris s Hristovim mirisom, i to predstavljamo kao Njegov miris – tada se ljudi neće opredeljavati u odnosu na Hrista, nego u odnosu na ideju koju smo im mi predstavili. To znači da će u svakom slučaju izabrati smrt – opredelili se za ili protiv tako predstavljenog Hrista. A tada će odgovornost za njihovu odluku biti na nama. Zato je tako važno biti istinski Hristov miris.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu